

**На цій Землі прекрасні ми лиш
МИТЬ**

КУПИТИ

Зворушливий роман-сповідь сина до матері про дитинство, родину, про біль і найголовніше — про любов.

«Дорога Ма!

Я пишу, щоб сягнути тебе, навіть якщо з кожним написаним словом на одне слово віддаляюся від того місця, де ти є...»

«На цій Землі прекрасні ми лиш мить» — це лист головного героя, Цуцика, до неписьменної матері. Цуцик пише його в пізні двадцять років і змальовує історію їхньої родини, яка почалася до його народження, історію, що коренями сягає В'єтнаму. Автор зображає складну, проте беззаперечну любов між матір'ю-одиначкою та сином. Також він украй чесно змальовує проблеми раси, класу, маскулінності та інші сучасні непрості аспекти сьогодення Америки, запламованого наркоманією, жорстокістю й травматичними подіями, утім, не позбавленого співчуття та вразливості. Питання, як вижити й водночас почувати радість від життя, лежить в основі найвагомішого дебютного роману останніх років.

Почну-но я заново.

Дорога Ма!

Я пишу, щоб сягнути тебе, навіть якщо з кожним написаним словом на одне слово віддаляюся від того місця, де ти є. Я пишу, щоб повернутися до того випадку на придорожній зупинці у Вірджинії, де ти, охоплена жахом, не зводила очей з опудала голови оленя, яке висіло над автоматом із газованими напоями біля туалетів, кидаючи тіні від рогів тобі на лице. Уже повернувшись у машину, ти й далі хитала головою:

— Не розумію, нащо таке робити. Хіба не видно, що це труп? Трупи мають бути поховані, а не отак застрягати тут назавжди.

Тепер я думаю про того оленя, про те, як ти невідривно дивилася в його чорні скляні очі й бачила своє відображення, бачила все своє тіло викривленим у тому позбавленому життя дзеркалі. Як тебе до глибини душі вразило не те, як гротескно почепили на стіну обезголовлену тварину, а те, що опудало втілювало в собі смерть, не доведену до кінця, смерть, яка триває, доки ми проходимо повз неї, щоб зайти в туалет й облегшитися.

Я пишу, бо мені сказали ніколи не починати речення з «бо». Проте я не намагався скласти речення — я намагався вирватися на свободу. Бо свобода, як мені сказали, — це лише відстань між мисливцем і його здобиччю.

Осінь. Десь ген у Мічигані згряя метеликів-монархів кількістю понад п'ятнадцять тисяч особин відлітає в щорічну міграцію на південь. Упродовж двох місяців, від вересня до листопада, ці метелики перелетять, тріпочучи, тріпочучи й тріпочучи крильми, з південної Канади та Сполучених Штатів до регіонів центральної Мексики, де проведуть зиму.

Вони всідаються серед нас, на підвіконнях та парканах-сітках, на мотузках для випраного, провислих під вагою щойно розвішаного одягу, на багажник вицвіло-синього «шеві», повільно згортаючи крила наче щоб більше ними не користуватися, а тоді різко здіймаючись у повітря.

Щоб знищити одне покоління, досить єдиної морозної ночі. Відповідно, виживання — це справа часу, справа вдалого його розрахунку.

До того випадку, коли я років у п'ять чи шість, розігруючи тебе, вистрибнув із-поза дверей у коридор і вигукнув «бах!». Ти скривилася й закричала, а тоді заходилася схлипувати, притиснувши руку до грудей і прихилившись до дверей, хапаючи ротом повітря. Я стояв вражений, зі схиленим набакир іграшковим армійським шоломом — американський хлопчик, який повторює побачене по телевізору. Я не знав, що війна залишалася всередині тебе, що

взагалі була якась війна, що коли вона потрапляє до людини всередину, то вже не зникає, а просто відлунює, і цей звук набуває рис лиця твого сина. Бах.

До того випадку в третьому класі, коли з допомогою місис Каллаган, учительки англійської як іноземної мови, я прочитав першу книжку, яка мені сподобалася, дитячу книжку під назвою «Торт із громовиці» Патрісії Полакко. У цій книжці, коли дівчинка та її бабуса помічають, що на зеленому небокраї зріє гроза, замість зачиняти віконниці або прибивати дошки до дверей, вони беруться пекти торт. Я був просто у відпаді від цього вчинку, від цієї ризикової, проте сміливої відмови від здорового глузду. Місис Каллаган стояла позаду, шепочучи на вухо, а мене глибше й глибше затягав потік мови. Оповідь розгорталася, впала туча, а тоді впала ще раз, коли я сам повторив усі слова. Спекти торт серед грози, наїстися солодкого на межі небезпеки.

КУПИТИ